

ku přihlášenému zbytku dávky 10.068 Kč, a též stěžovatelé právem vytýkají přihlášce, že v ní dávka z majetku není rozvržena podle jednotlivých samostatně vydražených předmětů, nýbrž že byla účtována a zástupcem berního úřadu také při rozvrhovém roku požadována celkově při všech prodaných nemovitostech. Povinností berního úřadu bylo, by, když zvěděl z dražebního protokolu, že nemovitosti nebyly vydraženy společně, nýbrž jednotlivě podle knihovních vložek, předložil nejpозději při rozvrhovém roku doklady o dávce z majetku, připadající na jednotlivé vydražené nemovitosti, ježto jejich dílčí podstaty se rozdělovaly každá zvláště, by bylo lze posouditi, zda požadovaná částka dávky z majetku se týká určité nemovitosti a zda účtovaný peníz nepřevyšuje 30% zjištěné její čisté hodnoty k 1. březnu 1919. Neučinil-li tak berní úřad a zůstaly-li tyto předpoklady pro přikázání dávky z majetku z jednotlivých exekučních podstat nesplněny, neměl exekuční soud k nejasné a doklady neopatřené přihlášce vůbec hleděti a neprávem dávku přikázal k zaplacení z rozdělovacích podstat za vydražené nemovitosti, použiv mylně ustanovení §u 222 druhý odstavec ex. ř. Exekuční soud nebyl ovšem také oprávněn, by prováděl o neurčité přihlášce po rozvrhovém roku nové šetření a aby dokonce teprve podle výsledků jeho, podstatně odlišných od obsahu přihlášky, přikázal státu na dávce z majetku více (16.585 Kč) než bylo v přihlášce úhrnem požadováno (t. j. 10.068 Kč). Rekursní soud, vycházející z mylného názoru, že přihláška berního úřadu vyhovuje zákonným předpisům, nařídil napadeným usnesením prvému soudu, by o této přihlášené pohledávce na dani z majetku dále jednal a doplněným šetřením odstranil její vady. Jeho rozhodnutí příčí se však zákonu, zejména ustanovením §§ 210 a 211 čtvrtý odstavec ex. ř. (viz sb. n. s. čís. 4933, 5206).

Čís. 7174.

Drží-li sice dlužník koupené věci, avšak nenabyl-li k nim dosud vlastnického práva vzhledem k výhradě vlastnictví prodatelova až do zaplacení kupní ceny, jest vésti exekuci na kupní práva dlužníkovy proti prodateli podle § 331 ex. ř., nikoliv podle § 325 ex. ř.

(Rozh. ze dne 22. června 1927, R I 527/27.)

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce zabavením kupních práv na stroje, příslušejících dlužníkovi proti firmě J. a uvedl v exekučním návrhu, že dlužník stroje ty drží a užívá, ale že si firma J. k nim vyhradila vlastnictví a dala si je knihovně poznamenati. Soud první exekuci povolil s tím, že se dlužníku zapovídá jakékoliv nakládání zabavenými kupními právy a firmě J. jakákoliv dispozice s tím, co bylo zaplaceno na kupní cenu strojů. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Podle tvrzení exekučního návrhu má dlužník od firmy J. zakoupeny stroje v návrhu vyjmenované, má je ve svém

držení a užívání, splácí na ně a po doplacení kupní ceny stanou se stroje ty vlastnictvím dlužníkovým, kdežto nyní jsou podle jeho zvláštního prohlášení výhradním vlastnictvím řečené firmy, takže dlužníku přísluší k nim velmi cenná kupní práva, jichž zabavení se navrhuje. Má-li již dlužník stroje v držbě a užívání, jest tím jeho kupní nárok proti firmě uspokojen a firma ta nebude mu míti co plniti, až jí kupní cenu doplatí. Tím padá předpoklad exekučního návrhu, že doručením usnesení exekuci povolujícího nabývá vymáhající strana na kupních právech práva zástavního. Naprosto však nelze firmě zakazovat disposici s tím, co bylo jí splaceno dlužníkem na kupní cenu strojů, poněvadž se to přičí pojmu zabavení, jež může obsahovati pouze zákaz, by třetí osoba neplnila dlužníkovi, zákaz ten však není v exekučním návrhu obsažen. Exekuční návrh postrádá zákonného podkladu a proto bylo odůvodněné stížnosti vyhověno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, avšak s tou opravou, že se poddlužníkovi zapovídá, by dlužníkovi neplnil.

D ů v o d y:

Stěžovatel domáhá se zabavení kupních práv, příslušejících dlužníku proti firmě J. na stroje, v návrhu uvedené, proti zaplacení nedoplatku kupní ceny a uvádí v návrhu exekučním, že dlužník stroje ty drží a užívá, ale že si firma J. k nim vyhradila vlastnictví a dala si je podle § 297 a) obč. zák. knihovně poznamenati. V dovolacím rekursu stěžovatelka výslovně udává, že žádá o exekuci podle § 331 ex. ř. Obíráti se jest otázkou, zda volen byl správný druh exekuce, či zda návrhvatel měl žádati o exekuci podle § 325 ex. ř. a tu přihlédnouti jest k významu výhrady vlastnictví. Výhradu vlastnictví rozeznává jest od koupě na dluh podle § 1063 obč. zák. Při koupi na dluh odevzdává prodávatel před zaplacením kupní ceny věc kupitelovi do držby a vlastnictví, kdežto při výhradě vlastnictví přechází na kupitele hned s plnou účinností pouze držba, nikoliv též vlastnictví. Podle Ehrenzweiga (Systém rak. obč. práva VI. vydání, díl II/1 str. 383) jest v takových případech převod vlastnictví vázán odkládací podmínkou, že bude kupní cena zaplacena. Nejde tu tedy o to, by hmotná movitá věc byla převedena z držby poddlužníkovy, nemá dojíti k provedení exekuce podle § 327 ex. ř., totiž k tomu, by poddlužník po dospělosti nároku měl vydati věc výkonnému orgánu, nýbrž jde vskutku jen o majetková práva v § 331 ex. ř. zmíněná, totiž jen o právo dlužníkovy na to, by úplným zaplacením kupní ceny nabyl ku strojům, jež již ve své držbě a ve svém užívání má, práva vlastnického. To však není předmětem exekuce podle § 325 ex. ř., nýbrž exekuce podle § 331 ex. ř. Volil tudíž vymáhající věřitel správný exekuční prostředek a bylo proto usnesení první stolice obnoviti, ovšem s opravou, že zákazu k poddlužníkovi bylo dáno znění, shodné s doslovem § 331 ex. ř.